

ת"פ 30591/01/18 - מדינת ישראל נגד ג'י אנד בי (אוליביר) בע"מ, יוסף יצחק אייזנברג

בית הדין האזורי לעבודה תל אביב

ת"פ 30591-01-18

11 יוני 2023

לפני:

כב' השופט תומר סילורה

המאשימה:

מדינת ישראל
ע"י ב"כ: עו"ד מאשה שניאור

-

הנאשמים:

1. ג'י אנד בי (אוליביר) בע"מ
2. יוסף יצחק אייזנברג
ע"י ב"כ: עו"ד אלישע דיקמן

החלטה

בפני בקשת הנאשם 2 למתן צו להזמנת תסקיר משלים.

רקע כללי

1. ביום 14.1.2018 הוגש כתב אישום כנגד הנאשמים 1 ו- 2 (להלן: "הנאשמים") המייחס להם 42 עבירות בניגוד להוראות חוק הגנת השכר, התשי"ח-1958 (להלן: "חוק הגנת השכר").

2. על פי עובדות כתב האישום, במועדים הרלבנטיים לכתב האישום, הייתה הנאשמת 1 חברה פרטית ותחום עיסוקה העיקרי היה מכירה ושיווק משקפיים. הנאשם 2 שימש כמנהל פעיל ובעל מניות בנאשמת 1.

3. במסגרת פעילותה של הנאשמת 1, העסיקה עובדים וביניהם שלוש עובדות אשר פרטיהם מצוינים

עמוד 1

בכתב האישום.

4. בהתאם למתואר בכתב האישום, הנאשמת 1 ניכתה משכר העובדות שהעסיקה, ניכויים עבור קרן פנסיה בחברת "מנורה" ולא העבירה ניכויים אלו למי שיועדו במועד הקבוע בחוק, קרי חברת הביטוח לתקופה שבין החודשים 1/2014 עד 12/2014 כולל וגם בחודשים 1/2015 ועד 5/2015 כולל.
5. הנאשם 2 הואשם בכתב האישום בעבירה של הפרת חובת הפיקוח של נושא משרה בתאגיד, כאשר שימש במועדים הרלבנטיים לכתב האישום כמנהל פעיל ובעל מניות בנאשמת וככל הנראה הנו משמש כמנהל פעיל בנאשמת גם כיום.
6. הנאשמים פנו למאשימה בבקשה להסדר מותנה, אשר נדחתה ע"י המאשימה, ובהיעדר מתן תשובתם לאישום, הועבר התיק לשמיעת ראיות בהתאם החלטתו של כב' השופט אורן שגב מיום 5.4.2019.
7. בדיון מיום 23.12.2019 נטען ע"י ב"כ הנאשמים דאז, עוה"ד צבי קופר, כי הנאשמים אינם כופרים בדבר ביצוע העבירות אלא קיימות נסיבות מקלות בעניינם. (ע' 1 ש' 14-21 לפ' מיום 23.12.2019).
8. במהלך הדיון הועלתה הסוגיה של חומרת הענישה בהתאם לקבוע בהוראות חוק הגנת השכר, והאפשרות לעריכת תסקיר בעניינו של הנאשם 2.
9. בדיון מיום 23.1.2020 בנוכחות הנאשם 2, הודה בשמו ובשם הנאשמת 1 בהיותו "100% בעלים" בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום:
- "אני מודה בעבירות נשוא כתב האישום ושומר על זכותי לטעון טענות לגבי הפעולות שביצעתי למנוע את העבירות וזאת במסגרת הטיעונים". (ע' 3 ש' 22-23 לפ' 23.1.2020).**
10. הנאשמים הורשעו על בסיס הודייתם בעבירות המיוחסות להם, מבלי לנהל הליך שמיעת ראיות.
11. בדיון מיום 23.1.2020 הועלתה סוגיית אי הרשעה לנאשם 2 והוא הופנה לקבלת תסקיר שירות המבחן, כאשר עמדת המאשימה הייתה להתנגד לתסקיר ביחס להרשעה ולשיקול דעת בית הדין ביחס לענישה.

12. בתאריך 28.12.2020 הוגש תסקיר שירות המבחן בתיק, בו צוין, בין השאר:

"יוסף קיבל אחריות פורמלית על ביצוע העבירה, אך התרשמו כי מתקשה להכיר בחומרתה ופגיעה שהסב לעובדיו...לאור תפיסתו השטחית את חומרת העבירה שביצע, כשגם כיום חווה עצמו קורבן לנסיבות ועסוק בפגיעה שלו לנוכח תלונת עובדיו, לא נוכל לתמוך בכך, ואנו רואים חשיבות לחידוד חומרת העבירה בדרך של הצבת גבול חיצוני, בכלל זה הרשעתו".

13. בדיון מיום 11.3.2021 אשר נקבע לטיעוני הצדדים לעונש, עתר הנאשם 2 באמצעות ב"כ דאז, עוה"ד צבי קופר, לביטול הרשעתו. במסגרת טענותיו, פירט הנאשם 2 אודות עיסוקו, נסיבות לקולא המאופיינות במועד ביצוע העבירה, נסיבות אישיות ובקשיים כלכליים אשר פקדו את הנאשמת 1 בתקופה הרלבנטית לכתב האישום.

14. הבקשה הוגשה ימים ספורים לפני הגשת טיעונים לעונש בעניינם של הנאשמים וכ- 22 חודשים לאחר שניתנה ההודאה של הנאשם 2, במהלכם לא ביקש הנאשם לחזור בו מהודאתו. הנאשם 2 המציא לבית הדין "חוות דעת מומחה" ביחס לסוגיית ההשפעה של ההרשעה על עיסוקו ועיסוק החברה בדיון הגרמני (בקשת הנאשם מיום 14.3.2021).

15. ביום 31.10.2021 נדחתה בקשת הנאשמים לאי הרשעה לגבי הנאשם 2 וצוין כי נוכח התסקיר שהוגש **"אין הפנמה של חומרת המעשים, אלא בעיקר חשש מהשלכות ההרשעה על הנאשם".**

16. בתאריך 15.11.2021 הגישו הנאשמים בקשה לחזרה מהודיה, לאחר החלפת ייצוגם.

17. בתאריך 23.8.2022 דחה בית הדין את בקשת הנאשמים לחזור בהם מהודייתם והורה על הגשת טיעוני הצדדים לעונש.

18. ביום 20.9.2022 הגישו הנאשמים בר"ע על החלטת בית הדין מיום 23.8.2022 המורה על דחיית בקשת הנאשם לחזור בו מהודאתו.

19. ביום 18/10/2022 התקבלה החלטה בבר"ע 44459-09-22 כי:

"בקשת הערעור סבה על החלטת ביניים של בית הדין האזורי שניתנה במסגרת הליך פלילי. בהתאם להוראות הדין, לא ניתן להגיש הליך ערעורי על החלטת ביניים בהליך פלילי והשגה על החלטה כזו אפשרית רק במסגרת ערעור על פסק הדין הסופי (ראו בר"ע (ארצי) 13764-12-12 מרגלית אלבז רביבו - מדינת ישראל, 19.12.2019

ע"פ (עליון) 6907/19 שם טו נ' מדינת ישראל 11.11.2019. בנוסף, נראה שההחלטה מושא בקשת רשות הערעור אינה חוסה תחת החריגים הבודדים לכלל זה, אשר נקבעו בהוראות דין מפורשות (ראו למשל: ער"פ 8481/21 כהן נ' מדינת ישראל, 11.9.2022). לאור האמור, בכוונת בית הדין להורות שלא לקבל את בקשת רשות הערעור לרישום... טרם קבלת החלטה המבקשים רשאים להגיש התייחסותם לאמור..."

20. ביום 21/11/2022 נדחתה בקשת הערעור בהעדר התייחסות מטעם המבקשים.

21. ביום 1/3/2023, לאחר הגשת הטיעונים לעונש מטעם הנאשמים, הגיש הנאשם 2 את הבקשה נשוא החלטה זו למתן צו להזמנת תסקיר משלים, וזאת לאחר שהנאשם מצהיר כי הוא מצר מאוד על ביצוע העבירה מושא ההליך וכי הפנים באופן מוחלט את חומרתה הן במישור חובת הציות להוראות הדין והן במישור הבטחון הסוציאלי ובפרט לעובדות שעבדו תחתיו (סעיף 5 לתצהיר הנאשם 2). עוד מציין הנאשם 2 כי במהלך ניהול ההליכים חלה הפנמה נוספת ועמוקה יותר ביחס לחומרת העבירה בגינה הוא מואשם במסגרת ההליך זה.

דין הכרעה

22. לאחר ששקלתי בכובד ראש את טענות הנאשם 2, אינני סבור כי קיימת הצדקה להפנות את הנאשם לצורך קבלת תסקיר משלים של שירות המבחן.

23. אינני מוצא כי מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות זאת, לא נודעו פרטים חדשים הרלבנטיים להליך, ההליך נמשך משנת 2018 ונדחה מפאת סיבות שונות ואין לדחותו עוד ו/או לפתוח אותו מחדש.

24. כידוע, דינו של הנאשם 2 כבר הוכרע ביום **23.1.20** (קרי: לפני למעלה מ-3 שנים) ובקשות מצידו של הנאשם 2 במטרה לשנות את גורל ההרשעה נדחו על ידי בית הדין. נראה, כי הנאשם 2 עושה כל שבאל ידו כדי להאריך את משך הטיפול בו (שגם כך מסיבות אובייקטיביות התעכב) ולהכביד על כלל המערכות. אינני מוצא לנכון, בפרט נוכח האמור לעיל, להכביד גם על רשויות הרווחה בעריכת תסקיר משלים.

25. למעלה מהצריך לעניין אזכיר, כי בית הדין אינו כפוף להמלצות תסקיר שירות המבחן אלא התסקיר הינו כלי עזר לא מחייב בקביעותיו (ע"פ 9598/16 קטיש נ' מדינת ישראל, פורסם בנבו, 13.7.2017).

26. נוכח כל האמור לעיל, הריני דוחה את הבקשה לעריכת תסקיר משלים, כאשר מובהר כי בית הדין

במסגרת גזר הדין יוכל להתחשב בנימוקים שפורטו בבקשה בעת שהוא גוזר את דינו של הנאשמים.

27. ב"כ הנאשמים יודיע בתוך 3 ימים מהיום האם הוא מסכים שגזר הדין ישלח בדואר (חרף הגעה לדין להקראתו).

ניתנה היום, כ"ב סיוון תשפ"ג, (11 יוני 2023), בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.